

Arrest

nr. 311 425 van 19 augustus 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die respectievelijk verklaren van Belgische en Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2024 als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 10 april 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 6 juni 2023 voor hun vier minderjarige kinderen een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van hun Belgische vader. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de moeder van de kinderen op dat moment over enig permanent verblijfsrecht in het Rijk beschikt, noch dat zij een gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend.

Blijkens de bijlage 19ter van 6 juni 2023, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, wordt aan verzoekers gevraagd binnen de drie maanden en dus ten laatste op 6 september 2023 de volgende documenten over te maken: een bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor de Belg en zijn familieleden; bewijzen van voldoende huisvesting en een bewijs aangaande het recht van bewaring of toestemming van de andere ouder.

Op 11 december 2023 vindt er een telefoongesprek plaats tussen verzoekers' toenmalige raadsman en verweerder, waarin deze aan de raadsman meedeelt dat er een aangetekende zending onderweg zou zijn waarin verzoekers worden verzocht bewijzen aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

over te maken. De raadsman van verzoekers wijst op het feit dat er enkel een gezinsherenigingsaanvraag werd ingediend voor de minderjarige kinderen van de referentiepersoon. Verweerder antwoordt dat *“als mama illegaal in België verblijft, ook zonder aanvraag, worden toch de bestaansmiddelen opgevraagd. Dat is natuurlijk een manier om de bestaansmiddelenvereiste te omzeilen”*. Verzoekers' raadsman benadrukt dat dit niet de reden is waarom er voor de moeder van de kinderen nog geen gezinsherenigingsaanvraag werd ingediend maar dat het om procedurele redenen gaat.

Uit het administratief dossier blijkt dat er op 14 december 2023 een aangetekend schrijven aan verzoekers wordt verzonden waarin wordt gesteld: *“uw kinderen dienden op 06.06.2023 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. overeenkomstig ons administratief dossier werden er bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon, de Belgische vader N. (...) K. (...) M. (...) (NN. (...)) voorgelegd. Deze werden echter kennelijk niet in goede orde ontvangen zowel door het gemeentebestuur van Antwerpen als door onze dienst. Bijgevolg dienen we tot de conclusie te komen dat de verblijfsaanvraag momenteel onvolledig is. Middels deze brief wensen we de ontbrekende documenten alsnog op te vragen. Gelieve volgende stukken over te maken: recente bewijzen van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger”*.

In navolging van bovenvermeld aangetekend schrijven, bezorgt de Belgische referentiepersoon aan verweerder een overzicht van zijn inkomsten uit zijn zelfstandige activiteit.

Op 29 januari 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie uiteindelijk voor elk van de vier minderjarige kinderen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekers ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit zijn de vier bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Naam: (...) Voorna(a)m(en): (...) Nationaliteit: Pakistan Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde N. (...) K. (...), M. (...) (NN. (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 gaat als volgt:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40 bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt verder: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Uit het bovengenoemd wetsartikel van artikel 40ter volgt dat familieleden van een Belg moeten aan tonen dat de Belg over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze voorwaarde is niet van toepassing wanneer de minderjarige kinderen van de Belg hem/haar alleen komen vervoegen. Een bijkomende voorwaarde om gezinshereniging te kunnen genieten als een minderjarig kind, overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°

van de Vreemdelingenwet, is dat de referentiepersoon, in dit geval de Belgische vader, over het recht van bewaring dient te beschikken.

Welnu, betrokkene dient tezamen met zijn zussen en broer, de genaamden (...) op hetzelfde moment de aanvraag gezinshereniging in. Zij wensen allen met hun Belgische vader herenigd te worden. De moeder van betrokkenen, de genaamde N. (...) S. (...) °(...)1979, doet geen aanvraag op dat moment.

Ter staving dat de vader over het recht van bewaring beschikt, wordt een verklaring van de moeder van betrokkenen voorgelegd. Hierbij gaf zij op 06.07.2023 haar toestemming (in het Nederlands) aan haar 4 minderjarige kinderen om de gezinsherenigingsprocedure op te starten opdat de kinderen een verblijfskaart kunnen krijgen in België. Bijkomend wordt er nog een ouderlijke toestemming voor vestiging in België voorgelegd dd. 16.08.2023 waarin de moeder eveneens de toestemming aan de kinderen geeft om zich te vestigen bij de vader in België. Deze verklaring wordt opgemaakt te Antwerpen, waarbij de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Antwerpen de moeder lokaliseert als verblijvende te (...) (zelfde adres als referentiepersoon) en hij de handtekening van de moeder legaliseert.

Uit de gegeven ouderlijke toestemming van de moeder wijst alles er op dat de moeder N. (...) S. (...) ook in België verblijft. Het is immers merkwaardig dat zij een verklaring in het Nederlands kan afleggen op 06.07.2023, alsook dat op 16.08.2023 de handtekening van de moeder wordt gelegaliseerd te Antwerpen zij zich dus in eigen persoon bij het gemeentebestuur van Antwerpen heeft aangeboden. Wat verder evenzeer een indicatie is dat de moeder in België verblijft, is de raadpleging van de Schengendatabank. Hieruit blijkt dat zij op hetzelfde moment nl. op 26.07.2022 als haar 4 minderjarige kinderen een visum C kreeg afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten. De overige kenmerken van het visum (doel, geldigheidsduur) komen overeen met de kenmerken van de visa van de kinderen. Het is bijgevolg voldoende redelijk te stellen dat zij op het zelfde moment zich naar de Schengenzone hebben begeven nl. op 3.10.2022 met hun inreis in België. Ten slotte bevestigt de raadsman van betrokkenen/de Belgische vader aan onze dienst dat de moeder illegaal in België verblijft, maar geen aanvraag indient omwille van procedurele redenen.

Door enkel een aanvraag in te dienen voor de 4 minderjarige kinderen en niet voor de moeder, hebben de kinderen en de Belgische vader gepoogd de bestaansmiddelenvoorwaarde te ontwijken. Het lijkt er dus op dat zij de uitzondering op de bestaansmiddelenvoorwaarde gebruiken/misbruiken om verblijfsrecht te kunnen bekomen voor de kinderen. Indien het verblijfsrecht van de kinderen zou worden toegekend (quod non in casu), is de moeder in de mogelijkheid gesteld om overeenkomstig artikel 10-12bis of 9bis een aanvraag tot vestiging in te dienen, met als buitengewone omstandigheid dat zij 4 minderjarige kinderen heeft die legaal in het Rijk zouden verblijven. Op die manier zou de hele familie herenigd worden, zonder dat de bestaansmiddelenvoorwaarde is voldaan.

Hoewel het klopt dat enkel de 4 kinderen op 06.06.2023 een aanvraag gezinshereniging indiende, noopt dit alles echter tot de bevinding dat de 4 minderjarige kinderen geenzins alleen de Belgische vader zijn komen vervoegen. Immers de moeder was en is nog steeds aanwezig in België. Deze bevinding heeft tot gevolg dat de uitzondering van de bestaansmiddelenvoorwaarde voor de aanvragen van de 4 minderjarige kinderen niet geldt. De Belgische vader dient met andere woorden evenzeer aan te tonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Vandaar dat onze dienst een schrijven dd. 05.12.2023 richtte aan de wettelijke vertegenwoordiger(s) van de kinderen om recente bewijzen van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger op te vragen. Dit schrijven werd aangetekend verzonden op 14.12.2023; de betekening geschiedde de derde werkdag volgend op de dag van verzending. De wettelijke vertegenwoordiger(s) van de kinderen kregen 15 dagen na betekening de tijd om de ontbrekende documenten toe te voegen. Deze termijn is thans reeds verstreken.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische vader worden volgende stukken voorgelegd:

- Aanslagbiljet in de personenbelasting dd. 10.02.2023 (inkomsten 2021, aanslagjaar 2022) op naam van de Belgische vader

- Attest Acerta met betrekking tot aansluiting als zelfstandige dd. 11.12.2023 op naam van de Belgische vader: sinds 04.04.2006 aangesloten als zelfstandige in hoofdberoep

- Aangifte in de personenbelasting (inkomsten 2022, aanslagjaar 2023)

- Uitprint van de betaalde sociale bijdragen in het jaar 2023 op naam van de Belgische vader. De sociale bijdragen worden berekend op basis van de inkomsten van 2020, zijnde het refertejaar

Uit de voorgelegde documenten wenst de Belgische vader vermoedelijk aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit een zelfstandige activiteit. Op basis van de documenten kan echter niet besloten worden dat de referentiepersoon actueel over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen opdat is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het definitieve aanslagbiljet in de personenbelasting (inkomsten 2021, aanslagjaar 2022) en de aangifte in de personenbelasting (inkomsten 2022, aanslagjaar 2023) kan het volgende opgemerkt worden: het definitieve aanslagbiljet in de personenbelasting (inkomsten 2021, aanslagjaar 2022) geeft een zicht op de inkomsten die de referentiepersoon in het jaar 2021 heeft verworven. Het is niet omdat de referentiepersoon in het jaar 2021 een bepaald niveau aan bestaansmiddelen heeft verworven, dat deze situatie noodzakelijkerwijze heden nog geldt. De inkomsten verworven in 2021 geven met andere woorden geen zicht op de actuele situatie. Met betrekking tot de aangifte in de personenbelasting (inkomsten 2022, aanslagjaar 2023) kan dezelfde opmerking worden gemaakt.

Bovendien is met betrekking tot dat document nog een prangender bezwaar. Een aangifte in de personenbelasting heeft immers slechts een declaratoir karakter. Deze dient eerst gecontroleerd te worden door de FOD Financiën waarna er een aanslag wordt gevestigd waarin definitief wordt vastgesteld hoeveel het belastbaar inkomen van de belastingplichtige bedraagt en wat de uiteindelijk verschuldigde eindbelasting bedraagt. Een aangifte moet met andere woorden beschouwd worden als een verklaring op eer dewelke nog dient te worden onderworpen aan een controle door de fiscale administratie. Zij volstaat niet om de inkomsten voor een bepaald inkomstenjaar aan te tonen (zoals een definitief aanslagbiljet dat wel zou kunnen). Hoe dan ook, voor zover aangenomen moet worden dat de informatie in de aangifte correct is, geeft ook deze aangifte slechts een zicht op de inkomsten van het jaar 2022, hetgeen gedateerd is.

Verder toont referentiepersoon nog aan hoeveel de actuele sociale bijdragen precies bedragen voor de uitoefening van zijn zelfstandige activiteit. In het document van Acerta wordt verder verduidelijkt dat de huidige sociale bijdragen die referentiepersoon betaalt, voorlopig zijn en dat zij worden berekend op de inkomsten van het jaar 2020 (het referentiejaar). Uit het document blijkt met andere woorden dus dat de hoogte van de sociale bijdragen worden berekend op het inkomen van 3 jaar terug. De huidige sociale bijdragen die de referentiepersoon betaalt, geven dus veleer een zicht op of een indicatie van de inkomsten van het jaar 2020 en niet het meest recente jaar 2023. Vandaar dat ook dit document gedateerde informatie weergeeft, hetwelke niet toelaat om te beoordelen of de referentiepersoon actueel over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Kortom, de voorgelegde documenten geven allen een zicht op gedateerde informatie met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het is onduidelijk waarover de referentiepersoon werkelijk actueel kan beschikken om in zijn levensonderhoud, dat van zijn 4 minderjarige kinderen en de moeder van de kinderen N. (...) S. (...) te voorzien.

Voor zover een referentiepersoon wenst aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit een zelfstandige activiteit dient op objectieve wijze te worden aangetoond dat er heden een zelfstandige activiteit plaats vindt. Dit kan aan de hand van een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen. Bijkomend dient de zelfstandige ondernemer aan te tonen bestaansmiddelen te hebben met een regelmatig en stabiel karakter van ten minste 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Dit kan aan de hand van de meest recente facturen van de sociale bijdragen, een bewijsstuk wie daadwerkelijk instaat voor de betaling van deze sociale bijdragen, de facturen van de bedrijfsvoorheffing (of een bewijs van voorafbetaling daarvan) én een bewijs dat een netto-bedrag daadwerkelijk werd overgemaakt van de bedrijfsrekening naar de privé-rekening van de referentiepersoon. Om de stabiliteit van de bestaansmiddelen uit af te leiden kan het laatst beschikbare aanslagbiljet een bewijs vormen. De combinatie van de aangehaalde stukken zouden voor een concreter beeld kunnen zorgen van de werkelijke netto-bestaansmiddelen uit de zelfstandige activiteit.

Kortom, op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen referentiepersoon met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Dit dient wel degelijk duidelijk en met objectieve stukken te worden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen, databanken of wat dan ook om dergelijke gegevens zelfstandig te kunnen achterhalen. De betrokkene en de referentiepersoon zijn ertoe gehouden de nodige gegevens te verstrekken en zo een duidelijk zicht te bieden op de reële bestaansmiddelen. Het komt aan de betrokkenen toe hun dossier aan te vullen, voldoende duiding te scheppen rond de door hen voorgelegde documenten en hun dossier te actualiseren.

Wat betreft de behoefteanalyse in overeenstemming met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is deze hier overbodig. Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat er een gebrek aan zicht is op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 42, §1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materiële

motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Ter adstruering van hun eerste middel, zetten verzoekers het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoekers zijn, zoals gezegd, de 4 minderjarige kinderen van hun Belgische vader.

Namens hen werd de gezinshereniging aangevraagd in functie van deze Belgische vader, de referentiepersoon, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarbij §2, gaat als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

[...]”

In casu hebben ENKEL de minderjarige kinderen van dhr. N. (...) een aanvraag gezinshereniging ingediend.

Verwerende partij heeft een totaal foutieve toepassing gemaakt van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet. De verblijfsaanvragen van de minderjarige kinderen kunnen niet geweigerd worden omwille van de bestaansmiddelen van hun vader, ook niet wegens de aanwezigheid van de moeder op het Belgisch grondgebied (die géén gelijktijdige aanvraag indiende). Door dit toch te doen, schendt verwerende partij de ingeroepen wetsbepaling!

Verzoekers herhalen dus dat volgens artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet de familieleden, bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Doch dat deze voorwaarde niet van toepassing is indien alleen zijn minderjarige familieleden, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

Verzoekers wijzen dus op deze uitzondering! Hun verblijfsaanvragen kunnen simpelweg NIET geweigerd worden omwille van de bestaansmiddelen van hun vader!

6.

De loutere aanwezigheid van de moeder op het Belgisch grondgebied, ZONDER dat zij ook een aanvraag gezinshereniging indiende doet daarbij niets ter zake!

Verzoekers verwijzen in dat verband naar een arrest van Uw Raad, waarbij gelijkaardige beslissingen van verwerende partij werden vernietigd, waarbij de moeder zelfs wél een aanvraag gezinshereniging had ingediend die apart werd behandeld door DVZ (RvV 24 november 2023, nr. 297 594).

Bovendien gaat de toepassing door verwerende partij in tegen de ratio legis van het artikel. De bedoeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ligt er immers in te vermijden dat volwassen gezinsleden van de Belg ten laste zouden vallen van de Belgische sociale zekerheid wanneer zou blijken dat de referentiepersoon (de Belg) niet voldoende kan instaan voor de verzoekende partij. Doch in casu heeft de moeder helemaal geen aanvraag gezinshereniging ingediend; zij heeft hier geen Rijksregister, geen inschrijving, geen enkel recht op eventuele financiële steun vanwege de Belgische overheden...!

De bestaansmiddelenvoorwaarde ten aanzien van de minderjarige kinderen, kan dus énkél worden toegepast, indien de moeder gelijktijdig ook een aanvraag gezinshereniging had ingediend in functie van dezelfde referentiepersoon, quod non!

Dit blijkt onder andere ook uit verschillende rechtsleerbronnen:

“Het minderjarig kind of kleinkind van een Belg of van diens echtgenoot of (gelijkgestelde of niet-gelijkgestelde) partner, moet voortaan niet meer bewijzen dat de Belg die het vergezelt of komt vervoegen, over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Voorwaarde voor deze vrijstelling:

- het kind of kleinkind moet ‘alleen’ gezinshereniging vragen.

Dat betekent dat het (klein)kind niet gelijktijdig met een ander familielid, voor wie er wel een bestaansmiddelenvoorwaarde geldt, een aanvraag gezinshereniging indient.”

“De voorwaarde van stabiele en toereikende bestaansmiddelen geldt alleen in deze gevallen:

- als je het meerderjarig (klein)kind bent van een Belg of zijn echtgenoot of partner.

- als je een minderjarig (klein)kind bent en je Belgische (stief)ouder laat zich gelijktijdig vervoegen door andere familieleden voor wie een voorwaarde van bestaansmiddelen geldt (bijvoorbeeld zijn echtgenoot, partner of meerderjarig kind). Als alleen jij gezinshereniging aanvraagt of als je gezinshereniging aanvraagt samen met andere minderjarige (klein)kinderen voor wie ook geen voorwaarde van bestaansmiddelen geldt, dan moet je Belgische (stief)ouder geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen hebben.”

Verwerende partij heeft duidelijk de ingeroepen bepaling geschonden, alsook haar motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit laatste houdt immers in dat verwerende partij de beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit in casu niet gebeurd.

7.

In ondergeschikte orde wensen verzoekers aan te halen dat de referentiepersoon wel genoegzaam naar recht heeft bewezen dat hij 120% procent van het leefloon verdient.

Meneer is sedert 2006 zelfstandige in hoofdberoep en leeft zonder beroep te doen op het sociale bijstandsstelsel.”

3.2 Verweerder repliceert op het eerste middel in zijn nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing er ten onrechte van uitgaat dat zij een aanvraag moeten indienen samen met de moeder aangezien deze ook (illegaal) op het grondgebied verblijft.

De bestreden beslissing vermeldt hierover het volgende:

[...]

De verwijzing naar arrest nr. 297.594 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in in dit kader niet relevant, nu hieraan andere feiten ten grondslag lagen.

In de casus waaraan de verzoekende partij refereert, had de moeder én de kinderen een aanvraag ingediend i.f.v. resp. de echtgenoot/vader.

De bestreden beslissing werden vernietigd t.a.v. de minderjarige kinderen o.g.v. een eerder arrest , gevelde t.a.v. de moeder o.g.v. de volgende overwegingen:

Hieruit blijkt dat verzoekster in het kader van de bijlage 19ter niet werd gevraagd om bijkomende informatie. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat dit later in de procedure wel aan haar werd gevraagd. Hoewel in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet staat te lezen dat de verwerende partij verplicht is om bescheiden en inlichtingen op te vragen, kan verzoekster worden gevolgd dat het initiatief voor het vergaren van nuttige gegevens, in het geval een behoefteanalyse noodzakelijk wordt geacht, krachtens de wet moet uitgaan van de verwerende partij en niet van de aanvrager van het verblijfsrecht. In casu neemt de verwerende partij het verzoekster dus ten onrechte kwalijk dat zij op eigen houtje geen bijkomende informatie heeft aangereikt met betrekking tot de overige vaste en variabele kosten van het gezin. Dit klemmt des te meer nu in de bijlage 19ter niet aan verzoekster werd gevraagd om binnen de drie maanden nog bijkomende documenten voor te leggen, hoewel deze mogelijkheid uitdrukkelijk voorzien was. (R.v.V. nr. 295.891)

Terwijl de finaliteit van de bestreden beslissing er net in bestaat dat de verzoekende partij de "bestaansmiddelenvoorwaarde" omzeilt door de moeder geen aanvraag te laten indienen.

De verzoekende partij geeft ook geen enkele reden waarom de moeder niet in de procedure gezinshereniging wordt betrokken en waarom zij geen aanspraak wil maken op een verblijfsrecht.

Ondergeschikt houdt de verzoekende partij voor dat wel degelijk is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste.

De verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Verzoekende partij uit geen inhoudelijk kritiek op de door de gemachtigde van de Staatssecretaris gemaakte beoordeling van de voorgelegde stukken, zodat zij geacht moet worden hiermee in te stemmen.

Zij beperkt zich tot de bewering dat "de referentiepersoon genoegzaam heeft bewezen dat hij 120% van het leefloon verdient."

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te

werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoekers voeren eveneens de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

In casu hebben verzoekers voor hun vier minderjarige kinderen op 6 juni 2023 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend met toepassing van artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, in functie van de Belgische vader. Uit de samenlezing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, volgt dat minderjarige kinderen het recht hebben zich bij hun Belgische ouder in België te voegen of deze te vergezellen, indien deze ouder over het recht van bewaring beschikt of, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming hiervoor heeft gegeven. In beginsel moet de aanvrager bewijzen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, namelijk *“bestaansmiddelen ten minste gelijk aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet”*. In artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, tweede alinea van de Vreemdelingenwet wordt hierop echter een uitzondering voorzien: aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet moet niet worden voldaan indien alleen zijn minderjarige kinderen de Belgische referentiepersoon vergezellen of zich bij hem voegen.

De Raad stelt vast dat aan verzoekers een verblijfsrecht van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet is voldaan. Hoewel niet wordt betwist dat enkel voor de vier minderjarige kinderen een aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend, is verweerder alsnog van oordeel dat in casu de bovenvermelde uitzondering op de bestaansmiddelenvereiste niet van toepassing is. Hij motiveert dit als volgt:

“Ter staving dat de vader over het recht van bewaring beschikt, wordt een verklaring van de moeder van betrokkenen voorgelegd. Hierbij gaf zij op 06.07.2023 haar toestemming (in het Nederlands) aan haar 4

minderjarige kinderen om de gezinsherenigingsprocedure op te starten opdat de kinderen een verblijfskaart kunnen krijgen in België. Bijkomend wordt er nog een ouderlijke toestemming voor vestiging in België voorgelegd dd. 16.08.2023 waarin de moeder eveneens de toestemming aan de kinderen geeft om zich te vestigen bij de vader in België. Deze verklaring wordt opgemaakt te Antwerpen, waarbij de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Antwerpen de moeder lokaliseert als verblijvende te (...) (zelfde adres als referentiepersoon) en hij de handtekening van de moeder legaliseert.

Uit de gegeven ouderlijke toestemming van de moeder wijst alles er op dat de moeder N. (...) S. (...) ook in België verblijft. Het is immers merkwaardig dat zij een verklaring in het Nederlands kan afleggen op 06.07.2023, alsook dat op 16.08.2023 de handtekening van de moeder wordt gelegaliseerd te Antwerpen zij zich dus in eigen persoon bij het gemeentebestuur van Antwerpen heeft aangeboden. Wat verder evenzeer een indicatie is dat de moeder in België verblijft, is de raadpleging van de Schengendatabank. Hieruit blijkt dat zij op hetzelfde moment nl. op 26.07.2022 als haar 4 minderjarige kinderen een visum C kreeg afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten. De overige kenmerken van het visum (doel, geldigheidsduur) komen overeen met de kenmerken van de visa van de kinderen. Het is bijgevolg voldoende redelijk te stellen dat zij op het zelfde moment zich naar de Schengenzone hebben begeven nl. op 3.10.2022 met hun inreis in België. Ten slotte bevestigt de raadsman van betrokkenen/de Belgische vader aan onze dienst dat de moeder illegaal in België verblijft, maar geen aanvraag indient omwille van procedurele redenen.

Door enkel een aanvraag in te dienen voor de 4 minderjarige kinderen en niet voor de moeder, hebben de kinderen en de Belgische vader gepoogd de bestaansmiddelenvoorwaarde te ontwijken. Het lijkt er dus op dat zij de uitzondering op de bestaansmiddelenvoorwaarde gebruiken/misbruiken om verblijfsrecht te kunnen bekomen voor de kinderen. Indien het verblijfsrecht van de kinderen zou worden toegekend (quod non in casu), is de moeder in de mogelijkheid gesteld om overeenkomstig artikel 10-12bis of 9bis een aanvraag tot vestiging in te dienen, met als buitengewone omstandigheid dat zij 4 minderjarige kinderen heeft die legaal in het Rijk zouden verblijven. Op die manier zou de hele familie herenigd worden, zonder dat de bestaansmiddelenvoorwaarde is voldaan.

Hoewel het klopt dat enkel de 4 kinderen op 06.06.2023 een aanvraag gezinshereniging indiende, noopt dit alles echter tot de bevinding dat de 4 minderjarige kinderen geenzins alleen de Belgische vader zijn komen vervoegen. Immers de moeder was en is nog steeds aanwezig in België. Deze bevinding heeft tot gevolg dat de uitzondering van de bestaansmiddelenvoorwaarde voor de aanvragen van de 4 minderjarige kinderen niet geldt. De Belgische vader dient met andere woorden evenzeer aan te tonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt."

Verweerder is van oordeel dat door enkel een gezinsherenigingsaanvraag in te dienen voor de vier minderjarige kinderen en niet voor hun moeder, betrokkenen hebben gepoogd de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet te 'ontwijken'. Volgens verweerder 'lijkt het erop' dat zij de uitzondering op de bestaansmiddelenvereiste misbruiken om een verblijfsrecht te kunnen bekomen. Verweerder komt dan ook tot de vaststelling dat de vier minderjarige kinderen geenszins alleen de Belgische referentiepersoon komen vervoegen, aangezien ook hun moeder in België aanwezig is. Bijgevolg dient te worden aangetoond dat de referentiepersoon aan de voormelde bestaansmiddelenvereiste voldoet teneinde het recht op gezinshereniging te openen.

Verzoekers verzetten zich tegen deze beoordeling. Zij betogen dat verweerder artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet foutief heeft toegepast door van hen alsnog te verlangen aan de bestaansmiddelenvereiste te voldoen. Verzoekers stellen dat verblijfsaanvragen van minderjarige kinderen niet kunnen geweigerd worden omwille van het niet voldoen aan de bestaansmiddelenvereiste, zelfs niet wanneer de moeder van de kinderen ook op het Belgische grondgebied aanwezig is. Verzoekers benadrukken dat de moeder geen aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend. Verzoekers concluderen dat de bestaansmiddelenvereiste enkel moet worden voldaan indien de moeder gelijktijdig met de minderjarige kinderen een gezinsherenigingsaanvraag indient, hetgeen te dezen niet het geval is.

De Raad kan enkel vaststellen dat de bestaansmiddelenvereiste "niet van toepassing [is] indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen". Uit de bestreden beslissing blijkt, en dit wordt niet betwist, dat de moeder van de kinderen geen gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend. Aldus kan niet worden ontkend dat *in casu* enkel een gezinsherenigingsaanvraag voorligt van vier minderjarige kinderen die hun Belgische vader in België willen vervoegen. Verzoekers moeten dan ook worden gevolgd waar zij benadrukken dat enkel de minderjarige familieleden de Belgische referentiepersoon vergezellen. Verweerder zet niet uiteen waarom de loutere aanwezigheid van de moeder op het Belgische grondgebied betekent dat de wettelijke uitzondering op de bestaansmiddelenvereiste in een dergelijk geval niet van toepassing zou zijn.

Verweerder kan niet worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat *“Door enkel een aanvraag in te dienen voor de 4 minderjarige kinderen en niet voor de moeder, hebben de kinderen en de Belgische vader gepoogd de bestaansmiddelenvoorwaarde te ontwijken. Het lijkt er dus op dat zij de uitzondering op de bestaansmiddelenvoorwaarde gebruiken/misbruiken om verblijfsrecht te kunnen bekomen voor de kinderen”*. Immers blijkt uit niets dat verweerder minstens over een begin van bewijs beschikt dat de betrokkenen opzettelijk geen aanvraag tot gezinshereniging hebben ingediend voor de moeder teneinde op die manier wetens en willens de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet te ontwijken. Verder ziet de Raad niet in op welke wijze verzoekers de procedure trachten te misbruiken, nu zij enkel gebruik maken van een uitdrukkelijk in de wet voorziene uitzondering. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verweerder slechts in algemene bewoordingen betoogt dat het ‘erop lijkt’ dat verzoekers de procedure hebben willen misbruiken, doch er nergens sprake is van fraude. Het louter algemene betoog in de nota met opmerkingen kan dit evenmin remediëren.

Verzoekers hebben op afdoende wijze aangetoond dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een foutieve toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepaling is dan ook aangetoond.

Het eerste middel is bijgevolg gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN